

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. H.**, bytem ..., zastoupeného obecným zmocněncem Mgr. Allanem Hamplem, bytem 686 01 Uh. Hradiště, Jana Lucemburského 299, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, oddělení dopravy a správních agend, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2013, sp. zn., č. j. ...

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce má povinnost zaplatit žalovanému na nákladech řízení 2.330 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že 17. 4. 2013 vydal MěÚ Uh. Hradiště, odbor dopravy Rozhodnutí o přestupku č. j. (dále jen „Rozhodnutí“), kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c) odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 7. 9. 2012 v 15:40 hod v obci Uherské Hradiště na sil. I./55 tř. ... u křižovatky s místní komunikací ul. ... ve směru jízdy od ..., ve vnitřním jízdním pruhu, při řízení motorového vozidla zn. ..., RZ ..., držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon a za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a náklady přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč. Tímto jednáním měl žalobce porušit ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce podal proti tomuto Rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě odvolání, dle kterého s tímto rozhodnutím nesouhlasí, napadá jej v celém rozsahu i obsahu pro jeho nesprávnost a procesní vady řízení, kdy žalobci nebylo umožněno seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí a

nebyl zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nebylo pochyb, přičemž nebyly provedeny navrhované důkazy bez řádného odůvodnění.

Odvolací orgán – žalovaný přezkoumal v intencích podaného odvolání Rozhodnutí a dne 28. 6. 2013 vydal pod č. j. ..., sp. zn. ... Rozhodnutí (dále jen „Rozhodnutí o odvolání“), kterým dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí správního orgánu ze dne 17. 4. 2013 potvrzuje.

Žalobce žalobou napadá Rozhodnutí o odvolání, a to oba výroky. Namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když žalovaným nebylo v tomto případě řádně prověřeno tvrzení žalobce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci, a tedy nebyla naplněna zásada materiální pravdy, kdy *správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu)*. Rovněž má za to, že žalovaný řádně nepřesvědčil argumentaci žalobce, že pokud jde o podklady pro vydání rozhodnutí, správní orgán I. stupně si je neopatřil tak, jak ve správním řízení měl, aby tak byla naplněna díkce ust. § 3 správního řádu – a to na základě zásady vyšetřovací, jakož že nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Žalovaný dále neumožnil provést navržené důkazy tónovanými skly vozidla. Z toho důvodu shledal žalobce Rozhodnutí o odvolání jako věcně i formálně právně nesprávné a nezákonné, a to především proto, že žalovaný v návaznosti na tvrzení v odvolání proti Rozhodnutí, jakož i předtím správní orgán I. stupně, neprokázal, že by přestupek, ze kterého byl obviněn a pro jehož spáchání bylo vedeno příslušné správní řízení u správního orgánu I. stupně, spáchal, jakož i proto, že v určitém pohledu bylo a stále je procesně velmi sporné, zda se vůbec přestupek stal (tedy, že jej žalobce spáchal).

Pokud jde o odvolací orgán, z jeho strany nebyla dodržena základní zásada činnosti správních orgánů, a to zásada zákonnosti, protože odvolací správní orgán nepostupoval v souladu s tímto ustanovením a v plné míře nepřezkoumal odvolání.

Odvolací správní orgán – žalovaný, v podstatě potvrdil postup správního orgánu I. stupně, který se při svém rozhodování odvolává na svědeckou výpověď dvou zasahujících policistů. Tyto výpovědi bere jako stěžejní důkaz, aniž by jednoznačně určil a prokázal, že je naprosto nevyvratitelná a tudíž použitelná jako důkaz. Dle odvolacího orgánu však napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní i odvolací orgán vychází ze skutečnosti popsání barvy údajného mobilního telefonu. Žalobce podotýká, že zasahující policisté měli dostatečnou časovou dobu, když zastavili žalobce v ulici ... a čekali, když žalobce vystoupil z motorového vozidla a na ulici 8 minut telefonoval. Po celou tuto dobu zasahující policisté viděli mobilní přístroj a tudíž i viděli jeho barvu.

Žalobce s tímto zásadně nesouhlasí, neboť má za to, že je vyloučeno, aby spáchal přestupek, ze kterého byl viněn, a to z následujících důvodů:

Prvním důvodem je, že není možné, aby byl žalobce kýmkoliv spatřen, jak drží v ruce telefon a telefonuje, když skla v automobilu jsou tónovaná. V tomto směru jsou také nepřesné

výpovědi zasahujících policistů, když jenom vzdálenost k okraji silnice je 13 metrů od místa, kde se policisté nacházeli. Dále policisté ve svých výpovědích uvedli, že ve výhledu jim nic nebránilo. Toto tvrzení se nemůže zakládat na pravdě, protože ve výhledu, pokud motorové vozidlo jelo zleva doprava, musela policistům clonit překážka, a to nemovitost na levé straně, sloupek motorového vozidla a vzrostlé stromy. Druhému policistovi clonily ve výhledu vzrostlé stromy a hlavně postavená autobusová zastávka na třídě Dále správní orgán nebral v potaz dopad slunečního svitu v inkriminovanou dobu, jak žalobce vyjádřil ve svém odvolání. Do vozidla žalobce nejde přes tónovaná skla vůbec vidět. Zcela jistě se tak nejedná o nevýznamnou okolnost, jak žalovaný uvádí, neboť pokud v důsledku tónovaných skel nelze vidět do vozidla a správní orgán I. stupně a následně ani žalovaný neprovedli jakékoliv důkazy, které by vyvrátily toto tvrzení, jedná se o vadu, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a dále tím byla porušena žalobcova práva na spravedlivý proces. Úměrné je tvrzení správních orgánů, že svědci spáchání přestupku žalobce pozorovali hlavně přes jeho čelní sklo. Tato skutečnost není možná z jakéhokoliv technického či jiného možného parametru. Zasahující policisté byli k motorovému vozidlu v úhlu 90 °C. Není možné vidět na čelní sklo. Toto tvrzení zasahujících policistů a správních orgánů hraničí s naprostou neznalostí fyzikálních zákonů. Zasahující policisté nebyli k motorovému vozidlu kolmo, ale z doku, tedy pod úhlem 90 °C.

Žalobce proto navrhoval provést výslech obou zasahujících policistů, a to jak nstržm. V. K., tak pprap. U. Dále navrhoval provést vyšetřovací pokus, který žalobce navrhoval již správnímu orgánu I. stupně, a to k prokázání skutečností, zda policisté mohli do vozidla vidět, když toto mělo zatmavená skla a zda do vozidla mohli vidět v případě, jak je popisováno výše.

Žalobce má stále za to, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z úředního záznamu, ze kterého si dovodil, že přestupek spáchal právě žalobce. Nicméně v tomto směru musí žalobce opět odkázat na rozhodnutí NSS sp. zn.: 1As 96/2008 – 115 ze dne 22. 1. 2009, ze kterého vyplývá, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci, a nelze jej považovat za důkazní prostředek. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží svědecká výpověď osoby, která úřední záznam sepsala, nikoli tento záznam.

Nad rámec výše uvedeného žalobce uvedl, že při rychlosti 50 km/hod pohybujícího se vozidla, vozidlo ujede 14 m za sekundu. Zorný úhel pohledu policisty mohl být nanejvýše 90 °C, z čehož vyplývá, jel-li žalobce ve vzdálenosti 15,5 m od policisty, prostor, který mohl vidět policista ve svém zorném pohledu, je 14 m. Tuto vzdálenost (14 m) ujel žalobce za dobu 1 s.

Při zatmavení bočních skel s maximální propustností viditelného světla 70% byla ještě snižená viditelnost policisty. Není možné a ani není v rozlišovací schopnosti lidského oka vůbec vidět předmět o velikosti 10 cm (údajný telefonní přístroj) na vzdálenost 15,5 m po dobu 1 s (Doc. MUDr. M. A., CSc.: Refrakční vady a jejich vyšetřovací metody, Národní centrum ošetřovatelství a nelékařských zdravotnických oborů, Brno 2004).

Pokud není v rozlišovací schopnosti lidského oka tuto skutečnost vidět, pak nelze v žádném případě konstatovat a ztotožnit se se závěrem, že se předmětný přestupek stal. Závěr je v rozporu s ust. § 3 správního řádu – zásada materiální pravdy (srov. NSS 1As 97/2011).

Právě s ohledem na výše uvedenou argumentaci je třeba dospět k závěru, že uvedené Rozhodnutí o odvolání je nezákonné, neboť žalovaný řádně neprošetřil skutkový stav věci a právní hodnocení provedené správním orgánem I. stupně, a to v neprospěch žalobce.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhoval, aby Krajský soud v Brně vydal rozsudek, kterým zruší rozhodnutí žalovaného z 28. 6. 2013 a věc vrátí tomuto správnímu orgánu dalšímu řízení a dále požadoval, aby soud zavázal žalovaného žalobci nahradit vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s jejím obsahem nesouhlasí a to z toho důvodu, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 2 a § 3 správního řádu. Názor žalovaného je tedy takový, že zde není dán žádný důvod k tomu, aby soud jeho rozhodnutí zrušil.

Podstata věci spočívá v tom, jak uvedl, že žalobce dne 7. 9. 2012 v 15:40 hod v obci Uh. Hradiště na silnici č. I/55, tř. Maršála Malinovského, u křižovatky s místní komunikací ul. ... ve směru jízdy od ..., ve vnitřním jízdním pruhu, při řízení motorového vozidla zn., držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), které normuje, že řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení a dopustil se tak přestupku podle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Při tomto svém protiprávním jednání byl viděn příslušníky Dopravního inspektorátu PČR Uh. Hradiště, kteří ho z tohoto důvodu vzápětí podrobili silniční kontrole. Nicméně žalobce s přestupkem nesouhlasil a odmítl ho vyřídit na místě v blokovém řízení. Proto byla celá věc postoupena správnímu orgánu k projednání ve správním řízení. Toto správní řízení u správního orgánu I. stupně proběhlo a vyústilo ve vydání rozhodnutí č. j., kterým byl žalobce uznán vinným předmětným přestupkem. Proti rozhodnutí o přestupku se žalobce odvolal, kdy žalovaný toto odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Pokud jde o námitky žalobce, které vznesl v žalobě, tak ty jsou vesměs shodné s námitkami, které uplatnil již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a byly tudíž žalovaným již vypořádány v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný se ohrazuje proti tvrzení žalobce, že neumožnil provést navržené důkazy tónovanými skly vozidla, a to proto, že žalobce provedení žádných důkazů nenavrhoval. Rozsah prováděného dokazování určuje správní orgán a nikoliv účastník řízení (viz. ust. § 52 správního řádu), a v tomto případě je rozhodnutí o vině opřeno o svědecké výpovědi zasahujících policistů a žalovaný zastává právní názor, že správní orgány obou stupňů takto postupovat mohly. Policisté protiprávní jednání žalobce během řízení vozidla zjistili zjevně zcela bezprostředně, tudíž ani neměli možnost jej dokumentovat jinak, než svými smysly a poté popsat v jimi

zpracovaném písemném materiálu. Přípustnost důkazu svědeckou výpovědí zasahujícího policisty a její dostatečnost k prokázání zcela identického protiprávního jednání, jako v tomto případě, již judikoval i NSS rozsudkem č. j. 1As 64/2008 – 42 ze dne 22. 10. 2008, podle kterého je svědectví policisty zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny přestupkem, jestliže se jedná o skutečnost, již policista mohl svými smysli vnímat, neboť policista představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž svědectví má vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet. V dalším svém rozsudku č. j. 4As 19/2007 – 114 ze dne 27. 9. 2007 NSS konstatuje, že není důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od obviněného nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osoby, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Naproti tomu výpověď obviněného může obsahovat cokoli, neboť ten není povinen vypovídat pravdivě, ale naopak má v souladu s ust. § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, právo uvádět na svoji obhajobu jakékoliv skutečnosti. Z důvodu výše uvedených proto žalovaný považoval přestupek žalobce za spolehlivě zjištěný a za jednoznačně prokázaný, kdy důvody tohoto svého postoje pak prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí.

Dále žalovaný zaujímá to stanovisko, že nebylo předmětem tohoto řízení určovat, jak dobře a jak přesně umí policisté odhadovat vzdálenosti, jakou dobu potřebují k tomu, aby mohli rozpoznat, zda řidič drží v ruce za jízdy mobilní telefon, pod jakým úhlem svá pozorování provedli nebo jak ostrý mají zrak. Dále nelze policisty podezírat z toho, že by si jako své pozorovací stanoviště vybrali takové místo, ze kterého není do projíždějících vozidel vůbec vidět. Žalovaný má za to, že kdyby policisté s jistotou neviděli, že žalobce držel v ruce mobilní telefon, protože by jim v pozorování bránila jakákoliv překážka (stromy, autobusová zastávka, odlesk slunce, apod.), tak že by žalobce nechali na pokoji a celá tato kauza by vůbec nevznikla a neexistovala. Žalovaný má dále za to, že by policisté nechali žalobce na pokoji i tehdy, pokud by do interiéru jeho vozidla neviděli z důvodu zatmavených skel. Pro žalovaného je rozhodující ta skutečnost, že dva policisté viděli, jak žalobce drží v ruce při řízení vozidla mobilní telefon, a proč žalovaný tvrzení těchto policistů uvěří, je pak obsahem žalobou napadeného rozhodnutí, na které se žalovaný plně odkazuje.

K návrhu žalobce na provedení vyšetřovacího pokusu žalovaný uvádí, že v tomto případě byl skutečný stav věci zjištěn pomocí svědeckých výpovědí zasahujících policistů. Provádět vyšetřovací pokus by tedy bylo nadbytečné. Navíc by při případném provádění vyšetřovacího pokusu nešly navodit úplně ty samé povětrnostní či rozhledové podmínky, jaké panovaly v den projednávané události. Byla by již jiná výška slunce nad obzorem a byly by proto jiné světelné poměry, žalobce by mohl jet jinou rychlostí, než jakou jel v inkriminovanou dobu (ať už záměrně nebo nikoliv), policisté by si již nemuseli vzpomenout s milimetrovou přesností na to, kde přesně při svém pozorování byli, apod. Výsledek vyšetřovacího pokusu by proto nebylo objektivní.

K tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně vycházel pouze z úředního záznamu, žalovaný uvádí, že toto jeho tvrzení je vědomě nepravdivé. Správní orgán I. stupně úřední záznam z PČR, včetně dalších policejních dokumentů, bral jako podklad, na jehož základě zahájil a vedl vůči žalobci správní řízení o přestupku, ve kterém provedl standardní důkazy

v podobě výsledku svědků (zasahujících policistů a manželky žalobce) a kdy poté ve věci samé rozhodl.

Žalovaný uzavřel, že dle svého mínění vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci, že rozhodnutí o přestupku bylo vydáno v souladu se zákonem a že žalobce byl uznán vinným z přestupku naprosto oprávněně.

Navrhoval proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Správní orgán I. stupně, který vydal své rozhodnutí 17. 4. 2013 a rozhodl tak, jak uvádí žalobce v žalobě, v odůvodnění mimo jiné uvádí, že při projednávání přestupku měl k dispozici dvě verze předmětné události. Obviněný uváděl, že během jízdy mobilní telefon v ruce nedržel. V případě byla vyslechnuta také manželka obviněného. Proti verzi obviněného stojí verze zasahujících policistů, kteří viděli, že při řízení vozidla mobilní telefon držel v pravé ruce u pravého ucha. Toto tvrzení policistů se správnímu orgánu jeví jako důvěryhodné a nemá důvod o něm nijak pochybovat. Správní orgán tedy své rozhodnutí opřel o tvrzení zasahujících policistů, k jejichž výpovědím se přiklonil. Může se nabízet námitka, že si policisté již některé detaily případu nevybavili, to však vzhledem k časové prodlevě, zaneprázdněnosti policistů a vysokým pracovním nárokům, které jsou na ně kladeny, nelze považovat za zavádějící. Ty nejvíce důležité a podstatné okolnosti policisté shodně a nezávisle na sobě uvedli a správní orgán nepochybuje o pravdivosti jejich tvrzení. V celkovém kontextu se tak tvrzení obviněného jeví správnímu orgánu jako nepravdivé, kdy jeho cílem je zřejmá snaha vyhnout se odpovědnosti za jeho protiprávní jednání.

To, že řidič přistižený policistou při spáchání přestupku danou událost popisuje odlišně než policista, není nic neobvyklého, a tato skutečnost může být dána jednak nechutí řidiče platit pokutu, ale také obavou řidiče z připsání „trestných“ bodů.

Je celkem běžné, že v dnešní rozvolněné době některým řidičům nečiní žádné zvláštní obtíže „občas“ porušit nějaké to ustanovení zákona o silničním provozu, ale již jim činí naprosto zásadní potíže ono porušování pravidel čestně uznat a nést si za to i patřičnou odpovědnost. Telefonování mobilním telefonem (resp. držení mobilního telefonu v ruce) při řízení vozidla je v současné době velice běžným a rozšířeným jevem mezi řidiči, a to i bez ohledu na to, že za toto jednání hrozí řidiči sankce.

Jak již tedy správní orgán uvedl, tvrzení obviněného o tom, že mobilní telefon za jízdy vozidla nedržel, neuvěřil, a má za to, že toto jeho tvrzení je motivováno toliko jeho snahou vyhnout se sankci za přestupek. Správní orgán své rozhodnutí opřel o tvrzení zasahujících policistů. Ti totiž nemají k věci osobní vztah a kontrolní a dozorovou činnost v silničním provozu vykonávají jako své povolání, k němuž mají zákonné zmocnění. Výsledek správního řízení policistům na rozdíl od obviněného, nepřináší ani újmu a ani prospěch. Obviněnému za nepravdivou výpověď žádný postih nehrozí, neboť je čistě na něm, jakou formu procesní obrany si zvolí. Naopak nepravdivá výpověď policistů by pro ně měla daleko nepříznivější následky, než pro obviněného, podobně jako samotné jednání na místě silniční kontroly. Policisté by se tak vědomě vystavili riziku kázeňských, popřípadě i trestněprávních postihů.

Policisté tedy nemají sebemenšího důvodu událost popisovat a následně o ni vypovídat nepravdivě, neboť každá silniční kontrola je pro ně potencionálním zdrojem konfliktů, tudíž správní orgán jejich tvrzení uvěřil. Policisté držení mobilního telefonu obviněným během řízení vozidla zjistili zjevně zcela bezprostředně, tudíž ani neměli možnost jej dokumentovat jinak, než svými smysly a poté popsat v jimi zpracovaném písemném materiálu. Přípustnost důkazu svědeckou výpovědí zasahujícího policisty a její dostatečnost k prokázání zcela identického protiprávního jednání, jako v tomto případě, již judikovat NSS č. j. 1As 64/2008-42 ze dne 22. 10. 2008, podle kterého je svědectví policisty zcela dostačujícím důkazem k prokázání viny přestupkem, jestliže se jedná o skutečnost, již policista mohl svými smysly vnímat, neboť představuje nestrannou úřední osobu, která popisované skutečnosti zjistila při výkonu svého povolání, tudíž svědectví má vysokou věrohodnost, kterou nelze přehlížet.

V dalším svém rozsudku č. j. 4As 19/2007 – 114 ze dne 27. 9. 2007 NSS konstatoval, že není důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od obviněného nemá policista na věci a jejím výsledku jakýkoliv zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. Naproti tomu výpověď obviněného může obsahovat cokoli, neboť ten není povinen vypovídat pravdivě, ale naopak má v souladu s ust. § 73 odst. 2 přestupkového zákona právo uvádět na svoji obhajobu jakékoliv skutečnosti, čehož v tomto případě obviněný bohatě využil.

Výslech svědkyně H. (manželky) se pak nakonec pro posouzení celé události ukázal jako zbytečný, neboť ta evidentně vypovídala k průběhu zcela jiné jízdy. Jí uváděné skutečnosti nejenže neodpovídají popisu svědků policistů, ale neshodují se ani s vyjádřením obviněného. Obviněný v předmětnou dobu ze sil. I/55 odbočil doleva směrem k nemocnici, následně odbočil vpravo k budově soudu a poté opět vpravo na ul. ..., kde proběhla silniční kontrola. Svědkyně H. však popisovala jízdu na ... Správní orgán se tedy přiklonil ke skutečnosti, že obviněný byl v předmětnou dobu ve vozidle sám. Tomu kromě výpovědi policistů napovídá také vyjádření obviněného, když správnímu orgánu nejprve uváděl, že s ním ve vozidle byl jeho zahraniční obchodní partner, jehož jméno však nezná, přičemž zhruba za měsíc své vyjádření změnil, kdy uvedl, že s ním ve vozidle měla jet jeho manželka a nikdo jiný se pak ve vozidle nenacházel.

K požadavku obviněného na předložení videozáznamu správní orgán uvedl, že součástí postoupeného spisového materiálu tento není. V úředním záznamu zasahujícího policisty je uvedeno, že policisté na svém stanovišti prováděli videodozor, avšak z žádných písemných materiálů, ani z poskytnutých svědectví neplyne, že videokameru používali právě v době, kdy místem projížděl obviněný. Správní orgán pak konstatoval, že žádný právní předpis nenařizuje, aby každé protiprávní jednání osoby bylo vždy zadokumentováno např. pomocí fotoaparátu anebo právě videokamery. V daném případě šlo o to, že přestupek obviněného byl policisty zjištěn naprosto náhodně a zcela bezprostředně, a tudíž nebyl natočen na žádný filmový materiál. Jestliže by měl správní orgán vždy trvat na fotografických záznamech nebo videozáznamech všech přestupkových událostí, aby bylo možno postihnout pachatele přestupku, pak by došlo ke značné redukci smyslu a účelu jak přestupkového zákona, zákona o silničním provozu, tak i efektivitě dohledové činnosti PČR, resp. policie obecní. Tedy zájmům chráněným zákonem, jako např. právě bezpečnost a plynulost provozu

na pozemních komunikacích, by se tak dostávalo zcela minimální faktické ochrany, neboť jejich dodržování by bylo v podstatě nevynutitelné. Navíc i fotodokumentace se dá zpochybnit, jelikož fotografie či videozáznam mají různou rozlišovací schopnost a nejsou sto zachytit obraz tak, jak jej v dané chvíli v reálu vnímá lidské oko. Policista, jakožto osoba vykonávající jako své povolání dohled nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, splňuje potřebné předpoklady profesionality a nezávislosti, která jí umožňuje danou věc kvalifikovaně a objektivně posoudit, proto není možné svědectví takovéto osoby bez dalšího ignorovat, ale naopak je třeba jej z logiky věci hodnotit jako významné.

Správní orgán se nicméně velmi pečlivě zabýval také technickou přijatelností výpovědi zasahujících policistů. Tito situaci sledovali z předních míst na služebním vozidle, které stálo kolmo k sil. I/55. Oba viděli, že řidič, který k nim přijíždí po sil. I/55 ve vnitřním jízdním pruhu z jejich levé strany, drží v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Uvedenou situaci policisté sledovali přes své čelní sklo a nejprve přes čelní sklo vozidla obviněného a následně přes sklo jeho pravých předních dveří. Obviněný přijížděl k policistům zleva doprava a následně je míjel, kdy jej policisté stále pozorovali. Policistům ve výhledu nebránil odlesk slunce, ani jiné překážky, např. jiná projíždějící vozidla. To, že policisté viděli v ruce obviněného mobilní telefon, vyjádřili oba s naprostou jistotou. Svědectví policistů se rozchází pouze v celkové vzdálenosti, ze které oba přestupek sledovali. Nicméně správní orgán opět konstatuje, že to vzhledem k časové prodlevě, zaneprázdněnosti policistů a vysokým pracovním nárokům, které jsou na ně kladeny, nelze považovat za zavádějící. Ty nejvíce důležité a podstatné okolnosti policisté shodně a nezávisle na sobě uvedli. Jak již bylo uvedeno, policisté nejsou nijak zrakově postiženi, jinak by totiž nemohli vykonávat službu, pro jejíž výkon je třeba splňovat náročné zdravotní požadavky. Ze shora uvedeného vyplývá, že také z technického hlediska se správnímu orgánu jeví jako zřejmé, že policisté uvedenou situaci jasně a zřetelně vidět mohli a také viděli.

Dále se správní orgán zabýval vyjádřeními a podáními obviněného, která se týkala projednávaného skutku. Nejprve obviněný v tiskopise oznámení přestupku uvedl, že v pravé ruce držel plechovku s nápojem. K tomu správní orgán uvádí, že oba policisté s naprostou jistotou uvedli, že obviněný držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon. Oba policisté jej také detailně popsali, když uvedli jeho barvy – černá a stříbrná. Sám obviněný ve svém vyjádření v tiskopise uvedl, že jeho telefon je stříbrný. Pokud jde o vyjádření obviněného, že poslední hovor uskutečnil v 15:30 hod, k tomu správní orgán uvedl, že toto tvrzení nelze nijak potvrdit, avšak ani vyvrátit. Proto správní orgán konstatuje, že není vůbec rozhodné, zda obviněný při řízení vozidla telefonoval nebo netelefonoval, protože toto není formálním znakem přestupku, ze kterého byl obviněn. K naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu postačuje pouhé držení mobilního telefonu v ruce při řízení vozidla, to znamená, že řidič vůbec nemusí z mobilního telefonu při řízení telefonovat, stačí jen, když jej při řízení vozidla drží v ruce. Obviněný dále uvedl, že když k němu přijela hlídka policie, uběhly od jeho zastavení na ulici ... asi 4 minuty a obviněný stál vedle svého vozidla. Proti tomuto vyjádření však nezávisle na sobě opět oba policisté uvedli, že po celou dobu měli vozidlo obviněného v dohledu, jeli za ním a bezprostředně po jeho zastavení na místě zastavila také hlídka a obviněný právě vysedal z vozidla, z místa řidiče. Ve svém dalším vyjádření obviněný uvedl, že hlídka přijela na místo, kde s vozidlem zastavil až po 5 minutách a on se v té době vracel od parkovacího automatu a že hlídka projela kolem něj, posléze se k němu vracela. Poskytl tak správnímu orgánu další verzi, nicméně i pro tuto opět platí, co správní orgán již zkonstatoval shora. Ve věci registrační značky vozidla obviněný vyslovil domněnku, že při jeho jízdě policisté nemohli

vidět registrační značku jeho vozidla a tuto si zaznamenali až při silniční kontrole, dále uvedl, že si jej policisté s někým spletli, protože byl silný provoz a na něj narazili náhodou. K tomu správní orgán uvedl, že z výpovědi ani jednoho z policistů neplyne, že by registrační značku viděl již při páchání přestupku obviněným. Svědek K. pak potvrdil, že na tuto se zaměřili až při silniční kontrole. Nicméně ze svědeckých výpovědí je zřejmé, že policisté měli po celou dobu vozidlo v dohledu a ihned po jeho zastavení zastavili u něj. Oba policisté vyloučili, že by mohlo dojít k záměně vozidel. Navíc oba shodě uvedli, že obviněného poznali jako řidiče, kterého viděli držet mobilní telefon. Pokud jde o vyjádření obviněného, kdo měl být ve vozidle v předmětnou dobu s ním, tímto se správní orgán již zabýval.

Obviněný dále uvedl, že policisté se služebním vozidlem zastavili až 10 m před jeho vozidlem. Oba policisté však uvedli, že zastavili u vozidla žalobce. Obviněný dále uvedl, že ve vozidle má tmavá skla a není do něj vidět. K tomu správní orgán uvedl, že policisté jej sledovali nejprve přes jeho čelní sklo a následně přes sklo pravých předních dveří, když takto skla ztmavena nejsou. Obviněný dále uvedl, že policista K. má obviněného znát z jakési benzínky. To však svědek K. vyloučil a uvedl, že v den, kdy viděl obviněného držet v ruce mobilní telefon, jej viděl prvně a že obviněného následně při silniční kontrole poznal podle jeho podoby, nikoliv proto, že by ho znal z dřívějšíka.

Obviněný dále uvedl, že jeho mobilní telefon byla v předmětné době zlatá Nokia 8500, kterou už ale nyní nemá, protože mu byla odcizena, ale že správnímu orgánu dodatečně předloží její fotografie. To učinil a správnímu orgánu předal fotografii zlatého mobilního telefonu. K tomu správní orgán uvádí, že obviněný si tímto argumentem sám protirečí, neboť ve svém prvním vyjádření sám uváděl, že barva jeho mobilního telefonu je stříbrná. Obviněný se tak snaží zbavit se odpovědnosti za spáchaný přestupek ne příliš obratným způsobem. Dále obviněný předložil vytištěný obrázek, na kterém je zachyceno jeho vozidlo z levé strany. Tato fotografie má podle obviněného dokládat, že do vozidla policisté nemohli vidět. K tomu správní orgán uvádí, že technickou přijatelností výpovědi policistů se zabýval již shora. Jen ještě konstatuje, že fotografie, a zvláště pokud se jedná o výtisk běžnou tiskárnou, nejsou sto zachytit obraz tak, jak jej v dané chvíli v reálu vnímá lidské oko.

Správní orgán tedy dospěl k závěru, že v celkovém kontextu se veškerá tvrzení obviněného jeví jako účelová. Z výpovědi policistů vyplynulo, že spáchaní přestupku obviněným viděli. Viděli, že při řízení vozidla držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon, což vyjádřili s naprostou jistotou. Svědecké výpovědi policistů korespondují se spisovým materiálem, z technického hlediska byly správním orgánem vyhodnoceny jako zcela přijatelné a jako takové, že správní orgán nepochybuje o jejich pravdivosti. Je tedy zřejmé, že obviněný při řízení vozidla mobilní telefon v pravé ruce u pravého ucha skutečně držel. Správní orgán je toho názoru, že ve smyslu ust. § 3 správního řádu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zavinění na projednávaném přestupku je zřejmé zejména ze spisového materiálu a z provedených svědeckých výpovědí zasahujících policistů.

Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal odvolání, když měl za to, že skutkový stav nebyl zjištěn náležitě a správně, popíral, že by v inkriminovanou dobu telefonoval a ani nedoručil v ruce žádné záznamové zařízení, poukazoval na to, že v uvedený čas nemohli policisté nic vidět, výslech policistů je zásadně nepostačující, nemůže být z něho zjištěn skutkový stav věci tak, aby o něm nebylo pochyb.

Žalovaný pak rozhodnutím z 28. 6. 2013, které je předmětem soudního přezkumu, v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze 17. 4. 2013 potvrdil.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že se ztotožnil s důkazy provedenými správním orgánem I. stupně i jejím hodnocením, měl za to, že skutkový stav byl zjištěn bez jakýchkoliv pochybností v souladu s ust. § 3 správního řádu a má za to, že byly přesvědčivě vyvráceny nepravdivé a účelové výpovědi obviněného z přestupku, tak také výpověď jeho manželky H. H. U svědeckých výpovědí obou policistů na základě důkladného rozboru jejich výpovědi, srovnání, vyhodnocení logičnosti, konzistentnosti nebyla shledána jakákoliv pochybnost, že by si dané události účelově vymysleli za účelem lepšího finančního pracovního hodnocení, protože není možné, aby odděleně od sebe naprosto shodně vypověděli a vymysleli si skutečnosti, které se nestaly.

Krajský soud v Brně nařídil ve věci jednání na den 9. 7. 2014, kdy u tohoto jednání žalobce uvedl, že trvá na tom, že dle jeho názoru správní orgán I. stupně vycházel pouze z úředního záznamu, protože prvotní záznam s ním policisté provedli nikoliv na místě, kde měli přestupkové jednání žalobce zjistit, ale až o několik ulic dále, v době, kdy žalobce již nebyl v autě, z auta vystoupil a telefonoval. Právě z toho usuzuje, že správní orgán vyšel pouze z tohoto prvotního záznamu. Dále žalobce uvedl, že trvá na tom, že v ruce držel plechovku s nápojem, nikoliv telefon, přičemž jeho mobilní telefon v té době byl stříbrné barvy. Na dotaz, proč v průběhu správního řízení zasílal do spisu fotografii mobilního telefonu a uvedl, že telefon je zlaté barvy, sdělil, že jeho telefon je takové „stříbro-zlaté barvy“.

Žalobce pak dále uváděl, že v době, kdy se dle žalovaného měl dopustit přestupkového jednání, v autě neseděl sám, nikdy neuváděl, že by v autě seděl jeho spolupracovník, hovořil vždy o tom, že ve vozidle s ním seděla manželka. Pokud však jde o manželku žalobce, v době, kdy žalobce kontaktovali policisté, s ním v autě už nebyla, vystoupila ve městě, asi 3 až 4 minuty předtím, než byl žalobce kontaktován policisty. Manželka však na křižovatce, kde měli žalobce vidět policisté s telefonem u ucha, s ním ve vozidle seděla a zřetelně viděla, že netelefonuje. Dále pak uvedl, že pokud jde o místo, kde ho policisté pozorovali, jedná se o silnici se dvěma pruhy, poté je pás zeleně, cyklistická stezka, poté stálo auto a teprve za ním auto s policisty. Pokud přijíždí vozidlo zleva doprava, je tam strom, stavba a autobusová zastávka. Za této situace tedy policisté do vozidla žalobce nemohli vidět. Navíc má zatemněná na vozidle všechna skla, tedy přední, boční i zadní a v postavení, ve kterém stáli vůči jeho vozidlu policisté, nemohli tedy nic vidět. Poté, kdy ho kontaktovali policisté, těmto žalobce sdělil, že při jízdě netelefonoval, teprve tehdy si zjišťovali registrační značku vozidla žalobce, do té doby ji vůbec neznali. Telefon, který měl v době, kdy ho kontaktovali policisté, už nemá, má telefon zcela jiný. U tohoto jednání založil do spisu zmocněnec žalobce dvě barevné fotografie a uvedl, že je předkládá k dokreslení situace, aby bylo vidět, kde se nachází inkriminované místo, kde pozorovali policisté žalobce ve vozidle.

Zástupce žalovaného u tohoto jednání uvedl, že pokud jde o fotografie, jež zmocněnec žalobce předkládá, jsou to fotografie pořízené uvnitř ulice, dle názoru žalovaného pořízené tendenčním způsobem a z takového místa by policisté jistě vozidlo nepozorovali. Žalovaný má k dispozici jinou fotografii, rovněž z místa, kde měli policisté žalobce pozorovat. Jedná se

o fotografii z roku 2012 a není na ni vidět ani strom, ani žádná autobusová zastávka, pouze značení, že tam zastávka je. Dále uvedl, že žalobce u jednání správního orgánu dne 7. 11. 2012 uváděl, že ve vozidle s ním jel zahraniční obchodní partner, jehož jméno nezná a teprve 3. 12. 2012 řekl, že ve vozidle s ním jela jeho manželka. Pokud jde o místo, kde byl žalobce staven policií, toto místo není rozhodující, rozhodující je, kde došlo k přestupkovému jednání. Pokud pak žalobce hovoří o zatmavených sklech a mluví o propustnosti 70% jako maximálnímu propustnému ztmavení skel, za této situace je do vozidla vidět a 70% ztmavení není okem rozpoznatelné od čirého skla. Teprve při ztmavení 50% je to běžným okem oproti čirému sklu rozpoznatelné. Zdůraznil, že dle policistů jel žalobce na začátku kolony vozidel a k tomu, co uvedl žalobce, že by nemohl řídit rychlosti, kdyby držel v pravé ruce mobilní telefon, poukazoval na to, že stejná situace by byla, kdyby místo telefonu držel plechovku s nápojem. Je tak zvláštní, že by žalobce držel plechovku s nápojem po celou dobu jízdy.

Skutkové zhodnocení a právní posouzení věci soudem.

Žaloba není důvodná.

Podle § 7 odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Podle § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 1 fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Krajský soud v Brně uvádí, že dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně zjistil náležitě skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu a ze řádně zjištěného skutkového stavu vyvodil i správné právní závěry.

Soud opírá toto své stanovisko o skutečnost, že není pravdou, že by správní orgán I. stupně při zjišťování skutkového stavu vyšel pouze z úředního záznamu ze 7. 9. 2012, neboť toto byl pouze jeden z listinných důkazů, když ve věci byl proveden výslech obou policistů, kteří byli vyslýcháni jako svědkové v průběhu řízení o přestupku.

Dle rozsudku NSS ze 13. 4. 2006 (podle rozsudku Krajského soudu v Brně 57Ca 50/2004 – 32) *Provádění důkazů v přestupkovém řízení je úkolem správních orgánů. Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud správní orgán má hodnotit mezi výpověďmi policistů, kteří v základních rysech zcela shodně popsali přestupkové jednání a jestliže tyto svědecké výpovědi společně s dalšími písemnými materiály tvoří ucelený důkazní řetězec, lze zcela spolehlivě dovodit odpovědnost žalobce za přestupkové jednání.*

Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že správní orgány přesně a úplně zjistily skutečný stav věci. Dovozuje, že pokud jde o výpovědi obou policistů v průběhu správního řízení, tito ve všech základních věcech týkající se přestupkového jednání žalobce a jeho zjišťování, ač byli vyslýcháni samostatně, ve zcela rozdílné dny, vypovídali zcela konzistentně a z jejich shodných výpovědí je zcela jednoznačně patrné, že žalobce se přestupkového jednání, z něhož byl obviněn, dopustil.

Soud zde uvádí, že oba policisté vykonávali svou služební povinnost, zcela zřetelně viděli, když ani soud o tom nemá nejmenších pochyb, držet žalobce u pravého ucha mobilní telefon stříbro-černé barvy. Ani jeden z policistů žalobce předtím neznal, neměl tedy k němu ani pozitivní ani negativní vztah a rozhodně nemohli mít policisté sebemenší zájem na tom, aby usvědčili nevinného člověka z přestupkového jednání.

Naopak ve světle těchto naprosto konzistentních výpovědí slyšených svědků – policistů, stojí výpověď a stanoviska žalobce, které jsou naopak nekonzistentní a nelogické.

Žalobce totiž již v prvotním úkonu, tedy bezprostředně poté, kdy byl kontrolován policisty 7. 9. 2012, do oznámení přestupku uvedl, že v pravé ruce držel plechovku s nápojem a jinak má telefon stříbrné barvy.

To, že by žalobce po celou dobu jízdy držel v ruce plechovku s nápojem, postrádá jakoukoliv logiku. Žalobce totiž v průběhu přestupkového řízení u správního orgánu tvrdil, jak by mohl u pravého ucha držet mobilní telefon, pokud by tomu tak bylo, nemohl by řídit rychlosti. Pokud by však nedržel, jak uvádí, mobilní telefon, ale plechovku s nápojem, situace by byla naprosto stejná a navíc je toto skutečně nelogické a naprosto nesmyslné, aby během jízdy jen tak držel plechovku s nápojem.

Žalobce, jak soud uvádí, v prvotním úkonu, a to v oznámení přestupku hovoří o mobilním telefonu stříbrné barvy, nicméně v průběhu přestupkového jednání, a to 12. 2. 2013, předává správnímu orgánu fotografii zlatého mobilního telefonu (dosud je založena ve správním spise), takže výpověď žalobce o tom, jaký mobilní telefon měl v době 7. 9. 2012, v době spáchání přestupkového jednání, je rozdílná, když jednou hovoří o telefonu stříbrném, podruhé o telefonu zlatém. Toto tedy činí výpověď žalobce jako takovou nevěrohodnou a jeho nevěrohodnosti pak svědci i další výpověď, a to ohledně toho, zda někdo s žalobcem jel ve vozidle 7. 9. 2012.

Žalobce totiž u výslechu před správním orgánem 7. 11. 2012 uvedl poté, kdy policista, svědek U. sdělil, že když zastavili žalobce na ulici .., byl ve vozidle sám, načež žalobce na toto odpověděl, že ve vozidle s ním někdo byl, seděl na místě vzadu za řidičem a byl to obchodní partner žalobce ze zahraničí, jehož jméno nezná.

3. 12. 2012 se dostavil žalobce ke správnímu orgánu a sdělil, že ve vozidle s ním v předmětnou dobu jela jeho manželka H. H., seděla vzadu na pravé straně a nikdo další ve vozidle nebyl.

Pokud by žalobce hovořil v průběhu přestupkového jednání pravdu, nemohl by činit ohledně spolucestujících osob ve vozidle tak rozdílná tvrzení v krátkém časovém úseku, když z výpovědi policistů je zcela evidentní, že v době, kdy žalobce stavěli, ve vozidle žalobce žádný spolucestující nebyl.

Pokud pak žalobce namítá, že přes zatmavená skla jeho vozidla, která byla vpředu, z boku i vzadu nemohli policisté do jeho vozidla vidět, přičemž jako důkaz v průběhu přestupkového řízení založil do spisu jednu fotografii uvedeného vozidla, soud uvádí, že i v tomto směru uvěřil shodnému tvrzení svědků policistů, kteří naprosto shodně uvedli, že pokud jde o vozidlo žalobce, že přední sklo zatmaveno v době prováděné kontroly nebylo, zadní sklo zatmaveno bylo.

Pokud žalobce tvrdí, že na vozidle byla zatmavená veškerá skla už od doby, kdy vozidlo bylo uvedeno do provozu, v tomto směru správním orgánům ani soudu nenabídl žádný důkaz, jedná se tedy pouze o jeho tvrzení.

I kdyby však na vozidle byla skla zatmavená předepsaným způsobem, soud zaujímá stejné stanovisko jako žalovaný, že pokud jde v takovém případě o viditelnost, byla by stejná jako v případě skla čirého.

Správní orgány, jak soud uvedl, tedy skutkový stav náležitě zjistily, řádným a podrobným způsobem ho také zdůvodnily a soud s ohledem na rozdílná stanoviska žalobce v průběhu přestupkového řízení k zásadním věcem (barva mobilního telefonu, počet spolucestujících ve vozidle) a také vzhledem k tomu, že je zcela nelogické tvrzení žalobce, že nedržel mobilní telefon ale plechovku s nápojem v pravé ruce) během jízdy, má žalobu za nedůvodnou, má za to, stejně jako správní orgány, že žalobce se pouze velmi neobratným způsobem brání sankci za uvedené přestupkové jednání.

Pokud pak jde o uloženou sankci, ta byla uložena v zákonné sazbě, ve středním pásmu rozpětí a byla také zejména žalovaným obsírně a správně zdůvodněna.

Pokud pak jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci měl úspěch žalovaný, jeho právní zástupce se zúčastnil dvou soudních jednání, která byla nařízena, cestoval 2x Zlín – Brno – Zlín, celkem ujeto 392 km (Zlín – Brno ... 98 km, vozidlem Škoda Octavia 1,9 TDI, r. z. 4Z1 3349 s kombinovanou spotřebou 5,1 l nafty/100 km. Náhrada jízdného byla vyčíslena v souladu s vyhláškou 435/2012 Sb., a činí celkem za jízdy k oběma soudním jednáním 2.170 Kč + 2x parkovné 80 Kč, celkem 2.330 Kč.

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. soud zavázal žalobce k povinnosti tyto náklady žalovanému zaplatit.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. září 2014

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová